

ISTORIE

CONTEMPORANĂ

Ion Mihai Pacepa (n. 28 oct. 1928), ale cărui cursuri („Spionajul tehnico-științific“) și articole („Propaganda Redux“, *The Wall Street Journal*, 2007) au devenit obiect de studiu în școlile forțelor armate ale SUA, și-a început cariera militară în România. În 1951, după ce a absolvit Facultatea de Chimie Industrială, a fost încadrat ca locotenent în Securitate; după patru ani a ajuns șef de serviciu la Direcția a IV-a de contraspionaj, iar din ianuarie 1956, șef al rezidenței de spionaj din RFG. A fost prim-adjunct al directorului DIE între anii 1966 și 1972. A fost numit consilierul lui Ceaușescu pentru securitate și dezvoltare tehnologică, funcție pe care a deținut-o din 1972 până în iulie 1978. În același timp, a fost secretar de stat la Ministerul de Interne – Consiliul Securității Statului. În august 1974, a fost avansat la gradul de general-locotenent. În iulie 1978, aflându-se în Germania Federală, Ion Mihai Pacepa a solicitat azil politic președintelui SUA Jimmy Carter, iar la 28 iulie un avion militar american l-a adus la Washington. La acea dată, era șef al Casei Prezidențiale a României. A fost și continuă să fie cel mai înalt oficial din blocul sovietic care a cerut azil politic într-o țară NATO. În următorii zece ani, generalul Pacepa a colaborat cu guvernul SUA în diferite operațiuni împotriva serviciilor de spionaj ale blocului sovietic. Autoritățile americane au apreciat – într-o scrisoare publică – activitatea sa din această perioadă ca fiind „o unică și importantă contribuție adusă Statelor Unite“. În noiembrie 1987, generalul Pacepa a publicat în SUA *Oriizonturi roșii*, prima carte occidentală care a descris viața la curtea unui dictator comunist, republicată în traducere, la Humanitas, în 2010. În 1993, a publicat *Moștenirea Kremlinului. Rolul spionajului în sistemul comunist de guvernare* (Humanitas, București, 2013), iar în 1999 trilogia *Cartea Neagră a Securității* (Editura Ziua-Omega, București). În 2007 a apărut în SUA, tot sub semnătura sa, *Programmed to Kill: Lee Harvey Oswald, the Soviet KGB and the Kennedy Assassination* (Ivan R. Dee Publisher, Chicago). În 2009 a publicat, la Editura Humanitas, o carte de confesiuni: *Față în față cu generalul Ion Mihai Pacepa*. Generalul Pacepa publică frecvent în ziare și săptămânale occidentale, precum *The Wall Street Journal*, *The Washington Times*, *The Los Angeles Times*, *National Review*, *The American Spectator*, *L'Express*.

Ronald J. Rychlak (n. 23 sept. 1957) este profesor la University of Mississippi School of Law, unde predă cursuri care au ca obiect dreptul constituțional, procedura penală, raporturile dintre terorism și lege. A lucrat ca avocat și jurist la Chicago, iar apoi ca membru al unei comisii însărcinate să revadă codul penal al statului Mississippi. A publicat diverse cărți, printre care *Hitler, the War, and the Pope* (2000) și *Righteous Gentiles: How Pius XII and the Catholic Church Saved Half a Million Jews from the Nazis* (2005).

Ion Mihai Pacepa
Ronald J. Rychlak

Dezinformarea

Un fost spion-șef dezvăluie strategiile secrete de subminare a libertății,
de atac împotriva religiei și de promovare a terorismului

Introducere de
R. JAMES WOOLSEY

Cuvânt înainte de
dr. PAUL KENGOR

Traducere din limba engleză de
MARIUS STAN

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Cuprins

	<i>Elogiu premergător</i>	7
	<i>Introducere</i> de R. James Woolsey	11
	<i>Cuvânt înainte</i> de dr. Paul Kengor	15
Partea I	Glorificarea vinovatului, incriminarea inocentului	21
	Introducere	23
	1 Atras în Securitate	29
	2 Adevărata semnificație a glasnostului	34
	3 Cum am trecut de partea Americii	44
	4 Magia neagră a dezinformării	52
	5 „Frumusețea“ dezinformării	57
	6 Înscenările Kremlinului	66
	7 Întâlnirea lui Stalin cu catolicismul	71
	8 Noul inamic al Kremlinului	74
Partea a II-a	Anatomia unei campanii de dezinformare: confecționarea „pontifului lui Hitler“	79
	9 Plăsmuirea ratată a „pontifului lui Hitler“	81
	10 Cardinalul Stepinac	92
	11 Cardinalul Mindszenty	102
	12 Mai multe înscenări	111
	13 Războiul global împotriva religiei	116
	14 Noua cruciadă a Vaticanului	126
	15 Teologia eliberării	129
	16 Războiul lui Hrușciov împotriva Vaticanului	134
	17 Pregătiri pentru „aranjarea“ lui Pius al XII-lea	138
	18 <i>Vicarul</i>	143
	19 <i>Piesa</i>	149
	20 Dezinformare sub orice piatră	156

21	Amprentele KGB-ului	164
22	Antisemitismul <i>Vicarului</i>	176
23	Rădăcinile ideologice ale <i>Vicarului</i>	181
24	Rolf Hochhuth	187
25	O altă perspectivă asupra <i>Vicarului</i>	198
26	Necrofagia politică a lui Hrușciov	207
27	<i>Pontiful lui Hitler</i> , cartea	211
28	Cocaina lui Andropov	220
Partea a III-a Proclamarea guvernului american		
	drept o bandă de asasini	229
29	Sfârșitul inocenței Americii	231
30	Hrușciov: un monumental dezinformării	243
31	Operațiunea „Dragon“	255
32	Nouă dovadă incontestabilă a implicării KGB-ului	266
Partea a IV-a Descălcirea plasei de minciuni a zilelor noastre		
33	De la dezinformare la terorism	285
34	Epoca lui Putin	293
35	De la „pontiful lui Hitler“ la 11 septembrie 2001	302
36	Terorismul nuclear al Kremlinului	307
37	Un imperiu KGB	312
38	Ținerea în funcțiune a mașinăriei de plăsmuiri	318
39	Mișcarea împotriva războiului	323
40	Bântuie stafia lui Marx	335
41	Dezinformarea în America zilelor noastre	339
42	De la dezinformare la asasinare	348
43	Cultul de tip marxist al personalității și apa grea	358
44	Cum am devenit un „evreu ticălos și trădător “	367
	Epilog	377
	<i>Note</i>	383
	<i>Bibliografie</i>	447

Elogiu premergător

„*Dezinformarea* reprezintă o istorie a unei părți încă ascunse a Războiului Rece – o parte ascunsă, precum cârțițele KGB-ului strecurate în structurile de informații occidentale – care trebuie studiată pentru a înțelege cu adevărat cum anume a căutat comunismul să corupă totul în calea sa. Aidoma *Martorului* lui Whittaker Chambers, orice studiu asupra Războiului Rece ar fi profund incomplet fără *Dezinformarea*.“

JED BABBIN, fost subsecretar adjunct în
Departamentul Apărării și autor al volumelor
In the Words of Our Enemies și *Inside the Asylum:
How the U.N. and Old Europe Are Worse Than You Think*

„Punând în discuție istorii false și calomnii subtile, Pacepa și Rychlak ne poartă într-o călătorie prin Imperiul Dezinformării. Aici aflăm teoria și practica Marii Minciuni dezlănțuite împotriva Creștinismului – împotriva papilor și a episcopilor. Aflăm cum Kremlinul, chiar după căderea comunismului, își continuă războiul împotriva Occidentului; aflăm cum *dezinformația* este folosită pentru a inspira o puternică ură față de evrei ca să mobilizeze Islamul, ca pe un berbec, împotriva Israelului și a Americii – în beneficiul Rusiei. Dacă vrei să înțelegi forțele care lucrează la umbra declinului Creștinismului și a ascensiunii Islamului militant, trebuie să citești această carte.“

JEFFREY NYQUIST, autor al volumului
Origins of the Fourth World War, editorialist și realizator
de emisiuni radio la WIBG (Ocean City, New Jersey)

„Ca evreu crescut în New York, îmi era silă să aud până și numele papei Pius al XII-lea. Dar, după șapte ani de investigații și după ce am adunat 46 000 de pagini de documente convingătoare, am ajuns

să descopăr cu surprindere că Pius al XII-lea a fost slăvit și glorificat ca erou de către toți evreii, în timpul războiului și imediat după aceea. Dacă vreți să aflați cum anume un miliard de oameni au fost ademeniți să-l urască, citiți această carte a generalului Ion Mihai Pacepa și a profesorului Ron Rychlak despre practica încă secretă a Kremlinului, *dezinformația*. Acea uriașă mașinărie a produs cea mai urâtă distrugere a reputației unui personaj în secolul al XX-lea și a provocat o mare tensiune între evrei și catolici. Dar permiteți-mi să vă avertizez: această carte este înfricoșătoare! Când o citești vei descoperi cum ai fost manevrat ca o piesă de șah pentru a atinge un țel precis. Vei mai afla că planul care ține de *dezinformația* dezbină încă lumea iudeo-creștină, cu consecințe fatale la nivel internațional.“

GARY KRUPP, președinte al Fundației Pave the Way,
dedicată restabilirii relațiilor între religiile lumii

„Scrișă de către doi experți de prim-plan, această carte este o operă lămuritoare și demistificatoare de arheologie politică și istorică, un efort pasionat și captivant de a scoate în evidență tehnicile comuniste ale minciunii cinice, ale comploturilor violente și ale perversului și abilului amestec de legende propagandistice deghizate în mărturii istorice. Autorii demonstrează o erudiție impresionantă și o înțelegere intuitivă unică a secretelor adânci ale mașinăriei de dezinformare sovietice și postsovietice. Ca fost ofițer de informații de cel mai înalt rang în cadrul blocului sovietic, care a rupt legăturile cu sistemul din motive etice, arătându-i în mod curajos dedesubturile teroriste, Ion Mihai Pacepa este un formidabil martor și un analist respectat al intrigilor, aranjamentelor și manipulărilor comuniste.“

VLADIMIR TISMĂNEANU, autor al lucrării
Stalinism pentru eternitate. O istorie politică a comunismului românesc, director al Centrului pentru Studierea Societăților
Post-Comuniste al Universității Maryland și
președinte al Comisiei Prezidențiale de
Analiză a Dictaturii Comuniste din România

Pentru Mary Lou, care m-a ajutat
să-mi privesc trecutul cu ochi americani
Gen.-lt. ION MIHAI PACEPA

Fiicei mele, Lindsey,
și tuturor celor din familia mea asemenea ei
Profesor RONALD RYCHLAK

„Cei care nu-și pot aminti trecutul sunt condamnați să-l repete.“

GEORGE SANTAYANA, *The Life of Reason*, vol. 1, 1905

„În Rusia, «rață», în afara sensului său propriu, este un termen sinonim cu dezinformarea. «Când rațele zboară» înseamnă că presa publică o dezinformare.“

PAVEL SUDOPLATOV, director-adjunct al serviciilor de informații externe sovietice, în volumul de memorii *Misiuni speciale* (1994)

PARTEA I
Glorificarea vinovatului,
incriminarea inocentului

Introducere

De-a lungul vremii, toți cei care au stat pe tronul de la Kremlin – țării autocrați, liderii comuniști sau președinții aleși democratic – au fost preocupați să-și transforme țara într-un monument închinat lor înșiși și să controleze toate manifestările religioase care le-ar putea afecta în vreun fel ambițiile politice.

În plus, conducătorii ruși au făcut o tradiție din a folosi poliția politică drept mijloc de a-și duce la îndeplinire, în mod secret, planurile de mărire. Se prea poate ca țarismul, comunismul și Războiul Rece să fi fost înghițite de nisipurile timpului, dar Kremlinul continuă această tradiție.

În cele din urmă, tentaculele Kremlinului au atins și țărmurile Statelor Unite.

În martie 1996, o senzațională poveste a zdruncinat conștiința americană. Consiliul Național al Bisericilor (NCC) și Centrul pentru Renaștere Democratică (CDR), două organizații de factură marxistă în realitate, avându-și sediile în Statele Unite, au organizat o conferință de presă comună pentru a anunța o „creștere semnificativă” a cazurilor de incendiere premeditată a bisericilor afro-americane din această țară.

Pe 8 iunie, într-o intervenție difuzată la radio, președintele Bill Clinton a denunțat respectivele incendieri și a solicitat constituirea unui grup operativ federal care să investigheze cazurile. Președintele a vorbit cu emoție despre „foarte viile și dureroasele amintiri cu biserici afro-americane incendiate în statul meu [Arkansas] pe când eram copil”. Acuzând faptul că „ura rasială” era forța din spatele incendiilor, el a promis că ancheta va avea tot sprijinul care decurge din puterea guvernului federal. Pe 15 iunie, Biroul Federal de Investigații și Biroul pentru Alcool, Tutun, Arme de foc și Explozibili au repartizat două sute de agenți federali unei noi unități operative, însărcinată să investigheze cazurile de incendiere a bisericilor

afro-americane.¹ Până în iulie, relatările din presă despre bisericile afro-americane incendiate s-au înmulțit, ajungând la peste două mii două sute de articole, al căror scop era acela de a condamna ceea ce Centrul pentru Renaștere Democratică a numit „o foarte bine organizată mișcare a supremației albilor“.²

Povestea s-a răspândit ca un foc mistuitor, inflamând sentimentele oamenilor cumsecade de pretutindeni împotriva rasiștilor americani care săvârșiseră asemenea fapte îngrozitoare. La Geneva, în Elveția, Consiliul Mondial al Bisericilor (WCC) – organizația internațională la care este afiliat Consiliul Național al Bisericilor – a decis să trimită treizeci și opt de pastori la Washington, D.C., pentru a oferi guvernului american și oamenilor mai multe informații despre această tragedie rasistă fără precedent.³

Pe 13 iulie, președintele Clinton a aprobat Actul Prevenirii Incendiilor Bisericii din 1996, care a transformat incendierea bisericilor în infracțiune federală. Pe 7 august, el a aprobat și un buget de 12 milioane de dolari pentru combaterea incendiilor bisericilor aparținând enoriilor afro-americane. Peste câteva zile, Consiliul Național al Bisericilor a publicat în *New York Times*, *Washington Post* și în alte numeroase ziare mesaje întinse pe pagini întregi prin care se solici-tau donații pentru noul său „Fond al Bisericilor Arse“. Pe 9 august, *Wall Street Journal* informa că NCC „a reușit să strângă aproape 9 milioane“ și că banii proveniți din contribuții continuau să se adune într-un ritm de „aproximativ 100 000 de dolari pe zi“.⁴

Apoi balonul s-a spart. Un grup privat, Asociația Națională pentru Protecția împotriva Incendiilor, a stabilit în cele din urmă că în anii precedenți avuseseră loc cu *mult mai puține incendii* ca de obicei, iar în statele din Sud autoritățile însărcinate cu aplicarea legii nu au putut confirma *nici un incendiu* provocat pe motive rasiale⁵. Nici o incendiere de biserică nu s-a petrecut în Arkansas în perioada copilăriei lui Clinton, în pofida amintirilor sale „vii și dureroase“, iar Consiliul Național al Bisericilor a fost acuzat că a pus la cale „o mare farsă a incendiarii bisericilor“.⁶

Americanul mediu a privit farsa NCC/CDR ca pe o simplă scăpare din condei și a uitat de ea. Nimeni din țară sau din străinătate nu a întrebat de ce această escrocherie calomnioasă nu a fost oprită de la bun început. Răul politic fusese, în orice caz, înfăptuit.

Statele Unite, care plățiseră un tribut de 405 399 de vieți pentru a salva lumea din ghearele rasismului nazist și ale Holocaustului, s-au trezit acum discreditate ca țară neonazistă și rasistă. În doar

câțiva ani, peste 40% din tinerii canadieni considerau Statele Unite ca fiind „răul”⁷ și 57% dintre greci răspundeau „nici una” când erau întrebați care țară era mai democratică, Statele Unite sau Irakul.⁸ La Berlin, un membru al guvernului german, Herta Däubler-Gmelin, îl compara pe noul președinte George W. Bush cu Hitler.⁹ Marxiștii occidentali, precum dezastruosul dictator al Venezuelei, Hugo Chavez, au ieșit și ei la înaintare, oferind bucuroși un prilej de amuzament Națiunilor Unite în 2006 cu o trimitere indirectă (dar foarte precis înțeleasă) la președintele american: „Ieri, diavolul a venit aici. Chiar aici. Chiar aici. Și astăzi mai miroase încă a sulf.”¹⁰ Prin 2008, chiar în Statele Unite, anumiți lideri ai Partidului Democrat începuseră să-și descrie propria țară drept un „tărâm capitalist șubred și rasist”, incapabil să furnizeze asistență medicală săracilor sau să-și refacă școlile aflate în ruină.¹¹

Cheia înțelegerii farsei incendierilor bisericilor afro-americane stă în faptul documentat că acest Consiliu Mondial al Bisericilor, care a declanșat și a promovat întreaga poveste, fusese infiltrat și în cele din urmă controlat de serviciile secrete ruse încă din 1961. Arhiva Mitrohin, o voluminoasă colecție de documente aparținând serviciilor de informații externe sovietice care a fost extrasă din Uniunea Sovietică în 1992, furnizează identitățile și numele de cod utilizate de serviciile sovietice a mulți preoți ortodocși ruși trimiși de-a lungul anilor să facă parte din Consiliul Mondial al Bisericilor, cu scopul precis de a influența politica și deciziile acelui organism. De altfel, în 1972 serviciile secrete sovietice au reușit să-l propulseze pe mitropolitul Nicodim (agentul „Adamant”) în funcția de președinte ales al Consiliului (WCC). Un document KGB din 1989 afirmă cu mândrie: „Agenda WCC este totodată agenda noastră.”¹² Nu mai devreme de acum câțiva ani, mitropolitul Kiril (agentul „Mihailov”), care fusese unul dintre reprezentanții influenți în Consiliul Mondial al Bisericilor încă din 1971, iar după 1975, membru al Comitetului Central al WCC, a fost uns în 2009 patriarh al Bisericii Ortodoxe Ruse.¹³

Atacul calomnios la adresa Statelor Unite și a bisericilor acestei țări relatat mai sus nu a fost deloc surprinzător. Exprimă modul în care Kremlinul a preferat de secole să-și desfășoare acțiunile de politică externă și internă, prin complicate șiretlicuri. Religia figurează frecvent în acțiunile liderilor ruși, cunoscuți pentru proverbialul lor cinism și pentru faptul că se consideră singurul dumnezeu de care omenirea ar avea nevoie.

Judecând dintr-o perspectivă istorică, manipularea religiei practică de Kremlin spre a-i servi interesele politice datează din secolul

XVI. Când Ivan al IV-lea – cel Groaznic – s-a încoronat ca prim țar al Rusiei în 1547, și-a arogat și calitatea de cap al Bisericii Ortodoxe Ruse, așa cum a fost recunoscut de către patriarhul Constantinopolului în 1591. Moscovia tocmai fusese eliberată în urma înfrângerii Imperiului Bizantin de către turci, iar Ivan a moștenit ideea „simfoniei biserice–stat” de la fostul imperiu. Diferența a fost aceea că, în loc să aibă un împărat și un patriarh – ca în Bizanț – , Ivan a ales să poarte ambele pălării. Acest cumul de funcții a dăinuit, prin toți țarii, până la Nicolae al II-lea, prin toți liderii sovietici, începând cu Vladimir Ilici Lenin, prin Boris Elțin, și dăinuie astăzi în Rusia lui Vladimir Putin.

Ivan al IV-lea a fost și primul conducător al Rusiei care și-a înființat propria poliție politică, *Opricinina*, sau curtea separată. Creată în 1564 sub îndrumarea personală a lui Ivan, a fost folosită în principal pentru a-i controla pe boierii care constituiau o amenințare la adresa domniei sale. Tradiția s-a păstrat, trecând prin numeroase schimbări de nume, până la amenințător de familiarul KGB (*Komitet Gosudarstvennoi Bezopasnosti*, sau Comitetul Securității Statului) al Uniunii Sovietice și, dincolo de el, la FSB-ul de astăzi (*Federalnaia Slujba Bezopasnosti*, Serviciul Federal de Securitate). Poliția politică a Rusiei a fost întotdeauna responsabilă cu menținerea ordinii în treburile bisericii și ale statului, în concordanță cu directivele date de omul așezat pe tronul de la Kremlin.

Până la al Doilea Război Mondial, Rusia a fost practic o putere izolaționistă – de neînțeles probabil pentru străini –, nutrind o anume pasiune pentru abordarea problemelor în mod mai degrabă indirect și clandestin, decât frontal, dar nu a fost considerată o amenințare de către restul lumii. Cu secole în urmă, țarii ruși nu aveau neapărat subtilitatea de a-și ascunde viclenia. Orizonturile lor politice se opreau cu precădere la granițele rusești, iar ei știau că țărani ruși aveau o credință infinită în țarul lor și în religia ortodoxă pe care acesta o reprezenta. Călătorii străini nu se lăsau întotdeauna înșelați, dar acest lucru nu conta. În secolul XIX, de exemplu, marchizul Astolphe de Custine a scris pe larg despre călătoriile sale în Rusia. El se plângea de „abilitatea de a minți” și de „naturaletăa falsității” pe care le cunoscuse în 1839, când țarul a încercat să-l impresioneze pe vizitatorul francez cu un spectacol de lumini organizat la palatul imperial. Această demonstrație era menită să ascundă faptul că sute de privitori s-au înecat când o furtună izbucnită din senin le-a răsturnat bărcile. „Nimeni nu va afla vreodată adevărul”,

scrie el în jurnal, „iar gazetele nici măcar nu vor pomeni dezastrul – ce i-ar pricinui neplăceri țarinei și ar putea arunca vina pe țar.”¹⁴ La sfârșitul călătoriei sale, marchizul de Custine conchidea: „Totul este înșelăciune în Rusia.”¹⁵

Abia în anii premergători celui de-al Doilea Război Mondial, liderul de la Kremlin a început să cugete în mod serios la dominația asupra lumii și să se amestece în organizarea și în treburile serviciilor sale de informații externe. Oriunde altundeva în lume, serviciile de informații externe sunt în primul rând însărcinate să culeagă informații, pentru a-i ajuta pe șefii de stat să-și modeleze politica externă, dar în Rusia, și mai apoi pretutindeni în sfera de influență rusă, această sarcină a fost mereu mai mult sau mai puțin importantă. Acolo, scopul este acela de a manipula viitorul, nu doar de a învăța despre trecut. În mod concret, ideea este de a fabrica un nou trecut pentru țintele inamice cu scopul de a schimba modul în care lumea le percepe. În afară de a avea ca ținte guvernele occidentale – în zilele noastre în mod special Statele Unite –, Kremlinul a ajuns să privească puterile religii occidentale drept amenințări din cale afară de puternice.

Această constatare ne duce la titlul cărții de față. De la al Doilea Război Mondial, *dezinformația* a reprezentat cea mai eficace armă a Kremlinului în războiul său cu Occidentul, în special cu religia occidentală. Stalin a inventat această „știință” secretă, dându-i un nume cu rezonanțe franțuzești și pretinzând că era una dintre practicile murdare ale Occidentului. Așa cum va reieși din această carte, Kremlinul i-a defăimat în secret și cu succes pe înalții prelați romano-catolici, culminând cu papa Pius al XII-lea; aproape că a reușit să-l asasineze pe papa Ioan Paul al II-lea; a inventat teologia eliberării, o doctrină marxistă care i-a întors pe mulți catolici europeni și sud-americani împotriva Vaticanului și a Statelor Unite; a promovat antisemitismul și terorismul internațional și a stat la baza revoltelor antiamericane din lumea islamică.

În pofida dispariției comunismului sovietic, *dezinformația* și rețeaua internațională de agenți sub acoperire sunt foarte active și astăzi. Continuă să denatureze felul în care milioane de oameni percep Statele Unite, manipulează încă religia – orice religie – și joacă un rol substanțial în alimentarea terorismului internațional al zilelor noastre.

Mao Zedong ar fi fost mândru. El a rămas faimos pentru că a spus că o minciună repetată de o sută de ori devine adevăr.

Atras în Securitate

Aveam numai 22 de ani când am devenit ofițer al vastei comunități de informații a blocului sovietic și al mașinăriei sale de dezinformare și când întregul meu univers a fost dat peste cap.

Până atunci, tot ce-mi dorisem era să ajung în „America“. Fusese visul de-o viață al tatălui meu. Și-a petrecut o mare parte din perioada activă ocupându-se de garajul reprezentanței de la București a companiei de automobile americane General Motors și a fost ferm convins că într-o bună zi va pleca cu toată familia la Detroit, unde avea rude. Prins pe loc de cel de-al Doilea Război Mondial și apoi de ocupația sovietică, a fost forțat să-și abandoneze visul, însă nu înainte de a-mi transmite dragostea pentru America mie, singurul său copil. Când, la sfârșitul războiului, Statele Unite și-au redeschis ambasada la București, am devenit unul dintre vizitatorii entuziaști și m-am înscris la scurtă vreme în asociația Amicii Tineri ai Statelor Unite, o organizație sponsorizată de guvernul american.

Mai mult, prietenul meu cel mai bun din acele vremuri, care era mai mare decât mine și care fusese idolul meu, emigrase deja în Statele Unite și mă aștepta acolo. Fiul unui inginer care lucrase pentru o companie petrolieră americană din România, mi-a fost vecin și mentor până când a părăsit România, chiar înainte de începutul celui de-al Doilea Război Mondial, pentru a studia în Statele Unite. Apoi, în octombrie 1944, am observat că un tânăr locotenent american s-a oprit să privească mormanul de moloz care fusese cândva casa robustă, cu două etaje, a familiei mele. Fusese făcută una cu pământul pe 4 aprilie 1944, în timpul primului bombardament american împotriva Bucureștiului. Locotenentul s-a dovedit a fi prietenul meu.

„Unde este mama?“ a fost tot ce a putut să spună, văzând că și casa lui dispăruse.

„A murit în bombardamentul din 4 aprilie“, i-am răspuns.

Vizibil afectat, prietenul meu, acum „locotenentul Bota“, a spus: „Am fost cu escadrila care a aruncat bombe peste București în ziua aceea.“

Ne-am îmbrățișat.

„Știi“, mi-a spus câteva zile mai târziu, în vreme ce se pregătea să părăsească din nou România, „am un loc drăguț acolo în America. Acum este casa ta tot atât cât este și a mea.“

De ce însă am sfârșit în Securitate, poliția politică a României comuniste, în loc să merg în America?

Simplu spus, am făcut un lucru nechibzuit. La absolvirea liceului, am decis să obțin diploma de inginer înainte de a pleca în America. În vara anului 1947, când am fost admis la Institutul Politehnic din București, Regatul României avea un guvern de coaliție în care doar câțiva membri erau comuniști, iar călătoriile în străinătate nu fuseseră încă restricționate. Cu toate acestea, peste câteva luni, comuniștii l-au răsturnat pe rege, au format un guvern numai al lor și au închis granițele țării.

În ianuarie 1951, când prima generație de ingineri și de economiști ai României formați în comunism era pe cale să-și obțină diplomele, am fost ales să fiu ofițer în uriașa mașinărie de informații a blocului sovietic. Sub comunismul sovietic, în care statul îți plătea integral școlarizarea, nu aveai cum să-ți alegi angajatorul. Guvernul decidea unde să lucrezi, și asta a fost tot.

Am fost profund tulburat. Dar, din cauză că de fapt nu știam ce însemna „America“, nu am fost în stare să percep adevărata dimensiune a acestei pierderi. În plus, tocmai începeam să mă bucur de o oarecare popularitate printre colegii de școală datorită *Ariciului* meu, o revistă satirică în care publicam caricaturi. După ce trupele naziste au ocupat România și au transformat reprezentanța General Motors de la București într-o unitate militară specializată în repararea mașinilor și a camioanelor germane, tata și-a deschis un service auto propriu. Era singurul loc din România în care puteau fi reparate autovehicule americane și mergea atât de bine, încât tata mi-a cumpărat o mașină drept premiu pentru a fi fost admis la Institutul Politehnic. Mașina aceea, un micuț Peugeot, m-a ridicat în ochii colegilor, pentru că, printre cei aproape două mii de studenți de la școala de ingineri, numai vreo doi băieți mai aveau mașini.

Cum se spune, în țara orbilor, chiorul este împărat. Asta am fost în Securitate. Acea organizație, înființată doar cu câțiva ani mai devreme, a fost la început umplută cu mineri și alți muncitori recrutați în pripă. Au fost considerați a fi cadre de nădejde din punct de vedere politic, dar cei mai mulți dintre ei abia știau să țină în mână un condei. În comparație cu ei, eram o persoană remarcabilă. Tata, care își începuse cariera ca tinichigiu în atelierul tatălui său, era

hotărât să apuce ziua în care unicul său copil nu va fi nevoit să pună mâna pe ciocan, așa că a cheltuit pe educația mea până și ultimul leu pe care îl câștiga. La nouă ani, puteam cânta *Sonata Kreutzer* a lui Beethoven la vioara mea, la doisprezece ani mă remarcam cu *Idée fixe* a lui Berlioz în cadrul seratelor muzicale pe care le organizam pentru colegii mei, iar la șaisprezece ani țineam prelegeri pe marginea cărții *În căutarea timpului pierdut* a lui Proust.

Educația nu a fost, în orice caz, singurul factor care a favorizat cariera mea de agent de informații. La câteva luni după ce am devenit ofițer de securitate, am fost chemat de către șeful meu, căpitanul Fănel Lazarovici, care mi-a spus să mă prezint dis-de-dimineață la șeful Direcției Cadre. Privirea șefului meu spunea totul despre compătimirea pe care o avea pentru mine. „Cadre“ era deja un cuvânt înfricoșător pe tot cuprinsul țării, iar despre șeful Direcției Cadre a Securității se spunea că este teroarea în persoană. Cel puțin așa era, spuneau, abia șoptind, colegii mei ofițeri. Doar prin ridicarea unui deget, acesta putea să te promoveze, să te retrogradeze sau să te facă dispărut. Firește, n-am putut închide un ochi toată noaptea.

Cămașa mi se lipise umedă de spate în acea dimineață de aprilie 1951 când am bătut la ușa de mahon care avea o plăcuță pe care era scris *Director de Cadre*. Aflaseră „ei“ despre vechile mele vizite la Ambasada Americii? Sau despre medalionul cu chipul regelui pe care îl purtam în secret? Mi-am încordat aproape imperceptibil mușchii gâtului pentru a simți dacă mai am lănticul. Să fi fost din cauza cruciuliței atârnată de el?

Găsindu-mă în mijlocul unei camere de dimensiunea unui teren de tenis, am luat poziția de drepti, în timp ce pe gură îmi ieșea: „Să trăiți, tovarășe colonel! Sublocotenent Ion Mihai Pacepa, permiteți să raportez.“

„*Ciort vozmi!*“ a înjurat cu voce tare, în rusă, tipul din spatele biroului. „Să dea dracu’, ești deja om în toată firea!“

Mi-a luat un minut să realizez că știam de undeva vocea tipului. Buldogul în uniformă din spatele biroului era fiul unui om care lucrase cu tatăl meu la reprezentanța General Motors din București. Tatăl său era Carol Demeter – cum aș fi putut să-l uit? Din 1938, când Carol Demeter fusese arestat pentru activitate comunistă, până în 1944, când fusese eliberat de trupele sovietice, tatăl meu se îngrijise personal ca soției și fiului deținutului să nu le lipsească nimic.

„Îți aduci aminte ce palmă mi-a dat peste față taică-tău?“ a întrebat colonelul. Mustăța i s-a zbârlit către mine precum țepii unui porc spinos.